

Psalm 100 (99) /wg BT wyd. 4/

¹ *Psalm. Dziękczynienie.*

Wykrzykujcie na cześć Pana, wszystkie ziemie;

² służcie Panu z weselem!

Wśród okrzyków radości stawajcie przed Nim!

³ Wiedzcie, że Pan jest Bogiem:

On sam nas stworzył, my Jego własnością,

jesteśmy Jego ludem, owcami Jego pastwiska.

⁴ Wstępujcie w Jego bramy wśród dziękczynienia,

wśród hymnów w Jego przedsionki;

chwalcie Go i błogosławcie Jego imię!

⁵ Albowiem dobry jest Pan,

łaskawość Jego trwa na wieki,

a wierność Jego przez pokolenia.

Wykrzykujcie na cześć Pana, wszystkie ziemie. Wezwanie do uwielbienia Pana, rozpoczynające Ps 100, skierowane jest do całej ziemi, a dokładniej – biorąc pod uwagę pielgrzymów wchodzących do świątyni (w. 4) – do wiernych przybywających ze wszystkich zakątków świata. Zachęca ich do radosnego uczestniczenia w służbie Bożej i oddania czci Panu. On jest Bogiem tego ludu. Tym, który powołał go do istnienia, związał się z nim przez przymierze, mocą którego ten lud stał się Jego szczególną własnością (por. Wj 19,5). On jest jego pasterzem, czyli władcą. W Starym Testamencie w taki sposób było opisywane przymierze Boga z Izraelem, ale skoro nazwa ludu się tu nie pojawia, opis nabiera cech uniwersalnych, i ułatwia modlić się tym psalmem wszystkim wierzącym.

Wstępujcie w Jego bramy wśród dziękczynienia. Zaproszenie pielgrzymów do przejścia bram świątyni, by dziękować i wielbić Pana. W uzasadnieniu tego ponownego wezwania wymienione zostały trzy motywy: dobroć (*tob*) Pana, Jego łaskawość (*hesed*) i wierność (*emunah*) trwające na wieki. Aż nadto wystarczy, by nasze uwielbienie Boga trwało na wieki.

Psalm 100 należy do tzw. „psalmów wezwania”, używanych na poranne rozpoczęcie liturgicznej modlitwy Kościoła. Wobec daru nowego dnia życia zaprasza nas do dziękczynienia Bogu, do służby Bożej i uwielbienia Go z radością.

**Panie, niech wszystkie narody ziemi nieustannie Cię wielbią i składają Ci dziękczynienie.
Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.**

o. Michał Baranowski OFMConv